

C/2024/4864

12.8.2024

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2024 r. – EF/EUIPO

(Sprawa T-316/24)

(C/2024/4864)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EF (przedstawiciel: H. Tettenborn, adwokat)

Strona pozwana: Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 16 kwietnia 2024 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o udzielenie dostępu do oceny skutków dla ochrony danych EUIPO w odniesieniu do procedur w sprawie naboru przeprowadzanych na odległość w trakcie pandemii COVID-19 na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut dotyczący naruszenia przez EUIPO obowiązku zastosowania się do art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, art. 4 ust. 2, art. 4 ust. 6 i art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

- Strona skarżąca twierdzi w szczególności, że EUIPO nie przedstawiło oceny skutków dla ochrony danych (DPIA), powołując się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze („bezpieczeństwo publiczne”) i w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze („interesy handlowe osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej”). Strona skarżąca podnosi, że EUIPO w najmniejszym stopniu nie wykazało, w jaki sposób ujawnienie wnioskowanej DPIA tylko w kontekście procedur w sprawie naboru przeprowadzanych na odległość w trakcie pandemii COVID-19, czyli w okresie od 2020 r. do maksymalnie w 2022 r., miałyby zagrażać „bezpieczeństwu publicznemu” i „interesom handlowym”.
- Strona skarżąca dodaje, że zachodził nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem wnioskowanej DPIA, ponieważ przejrzystość i równość szans unijnych procedur w sprawie naboru, a konkretnie utrzymanie wysokich standardów instytucji Unii oraz zaufania publicznego do jakości ich pracy i procesu decyzyjnego, leżały w nadrzędnym interesie publicznym.
- Strona skarżąca podnosi dalej, że EUIPO naruszyło art. 4 ust. 7 rozporządzenia 1049/2001. Twierdzi, że DPIA w odniesieniu do procedur w sprawie naboru przeprowadzanych na odległość w trakcie pandemii COVID-19 nie była stosowana co najmniej od 2022 r. oraz że, biorąc pod uwagę szybki rozwój techniczny w tej dziedzinie, okres czterech lat po ich wprowadzeniu i dwa lata po zaprzestaniu ich stosowania, jest bardziej niż wystarczający, aby względy dotyczące wyjątków, na które powołuje się EUIPO, nie miały zastosowania.
- Strona skarżąca podnosi wreszcie, że EUIPO naruszyło też art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001. Jej zdaniem EUIPO mogło i powinno było ujawnić okrojony wersję dokumentu, ponieważ trudno zrozumieć, dlaczego ujawnienie okrojonej wersji w wystarczającym stopniu nie uwzględniałoby względów przytoczonych przez EUIPO, które zdaniem EUIPO uzasadniałyby powołane wyjątki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83).